

Zima

1. Zima trka že na vrata,
mraz na nas pritisnil bo,
sonce sije na nebu mrko,
sneg pobelil je zemljo.
2. Hladni vzhodni veter piha,
zmrzal in sneg se ne topi,
mraz okoli ničle niha,
v dolini megla se drži.
3. Še ena zimska je nadloga,
ki nas kar naprej teži:
manjka drv, ni premoga –
to dnevne hude so skrbi.
4. Pozimi smuča se mladina,
s športom si telo krepi;
planine, hribi – njih svežina
nove daje jim moči.
5. Dedek, babica pri peči
stare grejeta kosti;
prišli časi so boleči,
izhoda pa nobenga ni!

Šofer

1. Res ni lahko bit šofer,
na cesti varen ni nikjer;
ni podnev, ponoč ugnana
v prometu cesta tlakovana.
2. Motorji, avti, tovornjaki
na poti so ob uri vsaki;
napačna vožnja, z njo nesreča
na cesti iz dneva v dan se veča.
3. Da boš šofer v možganih zbran,
ko boš sedel za volan,
da previdno, brez napak,
upošteval boš prometni znak.
4. Če alkohol deluje v glavi,
se vozit avta ne pripravi;
čaka takrat te na cest
smrt gotova – al arest.
5. V gostilni pijača zaužita,
za voglom, pa policija skrita;
če v roke te dobi, ne laži,
po pravici se izkaži.
6. Drag bo špas, ne bo zastonj,
če boš pihal v balon;
iz žepa vlekel boš stotake
in mislil na prometne znake.
7. Ne prehitevaj brez potrebe,
da varješ potnike in sebe;
če preveč se ne mudi,
drži desne se strani.
8. Prometna milica – organ
je na pohodu dan na dan;
naj voz pravilno svojo smer,
pa naj bo mlad al star šofer.
9. Prometni zakon zdaj je tak,
šofer naj ga upošteva vsak;
ne bo ga nikdar pekla vest,
da smrt povzročil je na cest.

Vdova

1. Kaj mi, vdova, je storiti,
ne smem se v drugo poročiti;
mož mi je umrl mlad,
poln upov, poln nad.
2. Me potrla žalost je globoka,
zapustil si mi dva otroka;
srce mi je polno bolečin,
na tebe pa je drag spomin.
3. Gledam svet in premišlujem,
s solzami v očeh zdihujem:
»Moja sreča, kam si šla,
ko ne vidim več moža?«
4. Vdova bom ostala sama,
za otroka skrbna mama,
to srce mi narekuje,
ki z usodo se bojuje.

5. Na svetu same so skrbi,
človeka vedno skrb mori;
čeprav sem vdova, mlada žena,
v družbi nisem izgubljena.
6. Ker bil si meni zvesti mož,
na grob ti nosim sveče, rož;
ostala ti bom zvesta tukaj,
dokler v grobu ne bova skupaj.

Pijanec

1. Če do vrha si pijan,
misli proč so od možgan,
se ne da na nogah stat,
spravi se v pojstlo spat!
2. Ko se ziblješ ves pijan,
jezik tvoj je zavozlan,
le kletvica gre z jezika,
se držiš kot čemerika.
3. Vse, kar misliš, izgovarjaš,
dvakrat, trikrat to ponavljaš;
je alkohol močan, pekoč,
z njim kličeš urha na pomoč.
4. Ko si pijan, si zlo težak;
je redki človek brez napak,
te žgana pjača ugonobi,
da ostaneš brez moči.
5. Ko od vina si pijan,
si korajžen, nasmejan;
ko si trezen, si pa pust,
ne spraviš nič iz svojih ust.
6. Pijan in trezen se ne gliha –
to uganko reši le Pavliha;
da pijača te omam,
kriv si ti, pijanček, sam!

V spomin pesniku Francetu Prešernu

1. Vas Vrba, tvoj domači kraj –
si mož rodil se tu nekda,
je mala hiša rojstni hram
v deželi kranjski pod goram.
2. Te dete mati je ljubila,
v plenice te s skrbjo povila;
imel si, sinček, v sebi ti
dar pesništva za vse ljudi.
3. Prevzel te pesnišk je talent,
ko bil si v šoli mlad študent;
ti pesmi govore vrstice,
da bil si borec za pravice.
4. Kulturo v verzih si gojil,
iz spanja narod si budil,
in pride ura, pride dan,
ko stopil narod bo na plan.
5. Postal si mož in pesnik Slave
tje v širna mesta in daljave;
pesmi so tvoje umetnine,
zaklad so naše domovine.
6. Bil slovenske si krvi,
zvest narodu vse žive dni;
imel grenko si življenjsko pot,
a danes slavljen si povsod.
7. V ljubezni ni ti sreča mila,
nam pesem tvoja je tožila;
ti kratko je bilo življenje,
si skušal v njem gorje, trpljenje.
8. Je osmi februar tvoj dan,
od vseh Slovencev spoštovan;
v kulturnem delu vsepovsod
tekmuje zdaj slovenski rod.
9. Umrl si – tvoj grob častimo,
te zvesto pesnika slavimo;
še zdaj nam v duhu govoriš,
čeprav v grobu mirno spiš.

Janez Dolenc